

ved udlevering til de nordiske lande. Henset til det nære samarbejde mellem de nordiske lande, der allerede eksisterer i dag med den gældende udleveringsordning, vil situationer omfattet af artikel 5, nr. 1, i øvrigt ofte kunne løses ved, at de judicielle myndigheder aftaler, i hvilket land sagen mest hensigtsmæssigt kan gennemføres.

Der henvises til forslaget til udleveringslovens § 10 m, stk. 2 (lovforslagets § 1, nr. 5), og bemærkningerne hertil.

4.1.5. Handlinger begået helt eller delvist i Danmark

Ifølge den nordiske udleveringskonventions artikel 5, nr. 2, kan udlevering til et andet nordisk land afslås, hvis det forhold, der ligger til grund for en nordisk arrestordre, efter det anmodede lands lovgivning betragtes som begået helt eller delvis på dette lands territorium eller på et sted, der ligestilles hermed, og forholdet ikke udgør en lovovertrædelse efter det anmodede lands lovgivning.

Denne afslagsgrund indebærer, at det vil være muligt for de danske myndigheder at afslå udlevering, hvis et andet nordisk land retsforfølger handlinger, der helt eller delvist er begået her i landet, og handlingen ikke er strafbar efter dansk ret. Spørgsmålet er ikke reguleret i den gældende nordiske udleveringslov.

Efter Justitsministeriets opfattelse bør der i det nye kapitel 2 b om betingelser for udlevering til de nordiske lande i udleveringsloven indsættes en bestemmelse om, at udleveringslovens § 10 f, stk. 1 (udlevering til EU-medlemsstater), skal finde tilsvarende anvendelse ved udlevering til de nordiske lande. Udlevering skal herefter afslås, hvis den nordiske arrestordre omfatter handlinger helt eller delvist foretaget her i landet, og handlingen ikke er strafbar efter dansk ret. Det bemærkes, at hvis arrestordren omfatter handlinger, der helt eller delvist er begået her i landet, og handlingen er strafbar efter dansk ret, vil udlevering efter en konkret vurdering kunne afslås efter den foreslåede bestemmelse i § 10 m, stk. 2, jf. § 10 d, stk. 3. Efter denne bestemmelse kan udlevering afslås, hvis der her i landet er indledt retsforfølgning mod den pågældende for samme handling, som der søges udlevering for, og retsforfølgning på grund af handlingens karakter, den pågældendes tilknytning til Danmark og omstændighederne i øvrigt findes at skulle gennemføres her i landet.

De almindelige betingelser for, hvornår en handling er omfattet af dansk straffemyndighed, fremgår af straffelovens §§ 6-9. Efter bestemmelserne er en handling bl.a. omfattet af dansk straffemyndighed, når handlingen er begået på dansk territorium, når hand-

lingen er begået af en dansk statsborger mv. i et andet land, hvis forholdet også er strafbart i dette land, når handlingen har virkning i Danmark, eller når handlingen er omfattet af mellemfolkelig overenskomst, ifølge hvilke Danmark er forpligtet til at foretage retsforfølgning.

Der henvises til forslaget til udleveringslovens § 10 n (lovforslagets § 1, nr. 5) og bemærkningerne hertil.

4.1.6. Specialitetsreglen

4.1.6.1. Den nordiske udleveringskonventions artikel 23 indeholder regler om, i hvilket omfang en person, der er blevet udleveret på grundlag af en nordisk arrestordre, i det anmodende land vil kunne retsforfølges, dømmes og tilbageholdes for andre lovovertrædelser begået inden udleveringen end den lovovertrædelse, som den pågældende er udleveret for (den såkaldte specialitetsregel).

Udgangspunktet er, at den udleverede vil kunne drages til ansvar også for sådanne handlinger. Hvis udlevering for den pågældende lovovertrædelse ikke kunne have fundet sted i henhold til artikel 4 (obligatoriske afslagsgrunde), udlevering ville være blevet afslået efter national ret i henhold til artikel 27 (udlevering til/fra Island for politiske lovovertrædelser), eller udlevering for den pågældende lovovertrædelse kunne have været afslået efter artikel 5, nr. 2 eller 4 (de fakultative afslagsgrunde om handlinger begået på det anmodede lands territorium og tiltalefrafald/påtaleopgivelse), og det anmodede land nægter at give samtykke, vil den udleverede dog som udgangspunkt ikke kunne drages til ansvar for sådanne handlinger. Dette gælder dog ikke, hvis a) den pågældende efter at have haft mulighed for at forlade det nordiske land, han eller hun er udleveret til, har undladt dette inden for 45 dage efter den endelige løsladelse, eller den pågældende er vendt tilbage til det land efter at have forladt det, eller b) den pågældende inden eller efter udleveringen har givet samtykke til retsforfølgning for andre lovovertrædelser.

Reglerne om muligheden for retsforfølgning for andre lovovertrædelser, som er begået før den handling, den pågældende er udleveret for, findes i dag i § 6, stk. 1, nr. 4 (danske statsborgere), og § 6, stk. 1, nr. 5 (udlændinge), i den gældende nordiske udleveringslov, jf. pkt. 2.2.1 ovenfor. Efter den gældende ordning kan udlevering kun ske på vilkår af, at den udleverede ikke drages til ansvar for andre lovovertrædelser, som er begået før den handling, den pågældende er udleveret for den. Kun hvis betingelserne i en af de undtagelsesbestemmelser, der nævnes i § 6, nr. 4, litra a-d, er